

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Stephen King
BILLY SUMMERS

Copyright © 2021 by Stephen King
Translation Copyright © 2023 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04712-7

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

STEPHEN KING

BILI SAMERS

Preveo Vladan Stojanović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2023.

U znak sećanja na Rejmonda i Saru Džejn Sprus

„Nekada sam bio izgubljen, a sada me je On pronašao.“
Čudesna milost

POGLAVLJE 1

1

Bili Samers je sedeo u predvorju hotela, čekajući da ga povezu. Bilo je podne u petak. Čitao je džepno izdanje stripa *Arčijevi ortaci i ortakinje*, ali je razmišljao o Emilu Zoli i njegovom trećem romanu, *Tereza Raken*, koji mu je doneo uspeh na književnoj sceni. Smatrao ga je u velikoj meri mladalačkom knjigom. Mislio je da je Zola u njoj tek počeo s eksploatacijom onog što će se pokazati kao sadržajna i čudesno bogata rudna žila. Držao je da je Zola bio – i ostao – verzija Čarlsa Dikensa iz noćne more i da bi ta ideja mogla da posluži kao osnov za dobar esej. Koji nikada nije napisao.

Vrata su se otvorila u dvanaest i dva minuta. Dva čoveka ušla su u hotelsko predvorje. Jedan je bio visok, crne kose, začesljane u pompadur frizuru iz pedesetih. Drugi je bio nizak i s naočarima. Nosili su odela. Svi Nikovi ljudi su ih nosili. Bili je poznavao visokog sa zapada. Dugo je saradivao s Nikom. Zvao se Frenk Makintoš. Neki Nikovi ljudi su ga zbog frizure zvali Frenki Elvis, ili – pošto je imao malu ćelavu tačku na potiljku – Solarni Elvis. Ali nisu to govorili pred njim. Bili nije poznavao onog drugog. Sigurno je bio meštatin.

Makintoš je ispružio ruku. Bili ju je prihvatio i prodrmao.

„Zdravo, Bili. Odavno se nismo videli. Zadovoljstvo mi je što se srećemo.“

„I meni, Frenk.“

„Ovo je Poli Logan.“

„Zdravo, Poli.“ Bili se rukovao i s niskim muškarcem.

„Drago mi je što smo se upoznali, Bili.“

Makintoš je uzeo strip *Arči* iz Bilijeve ruke. „Vidim da još čitaš stripove.“

„Jakako“, rekao je Bili. „Jakako. Prilično ih volim. One smešne. Ponekad i one sa superherojima, ali mi oni nisu toliko dragi.“

Makintoš je prelistao strip i pokazao nešto Poliju Loganu. „Pogledaj ove ribe, čoveče. Rado bih drkao na njih.“

„Beti i Veronika“, rekao je Bili, kad je uzeo strip. „Veronika je Arčijeva devojka, a Beti bi želela da to bude.“

„Čitaš knjige?“, zanimao se Logan.

„Neke, na dugim putovanjima. I časopise. Ali uglavnom čitam stripove.“

„Lepo, lepo“, rekao je Logan i namignuo Makintošu. To nije bio naročito suptilan gest, pa se Makintoš namrštitio, ali Biliju to nije smetalo.

„Jesi li spreman na vožnju?“, pitao ga je Makintoš.

„Naravno.“ Bili je zavukao strip u zadnji džep. Arčija i njegove prsate ortakinje. Jedan esej mogao bi da se napiše i o tome. O utehi, koja proizlazi iz nepromenjivih frizura i stavova. O Riverdejlju i vremenu koje tamo stoji u mestu.

„Pa, hajdemo“, rekao je Makintoš. „Nik nas čeka.“

2

Makintoš je vozio. Logan je rekao da će sesti pozadi, zato što je sitniji. Bili je očekivao da će krenuti na zapad, zato što je tamo bio otmeni deo grada, a Nik Madžarijan voleo je da živi široko, kod kuće i na putu. I nije odsedao po hotelima. Umesto toga krenuli su na sever.

Tri kilometra od centra zašli su u susedstvo koje bi Bili opisao kao prebivalište niže srednje klase. Bilo je tri ili četiri klase bolje od parka s prikolicama u kom je odrastao, ali daleko od otmenog. Nije bilo velikih kuća s ogradom i kapijama, ne u ovom kraju. Ovo je bilo susedstvo niskih domova, širokih fasada, s prskalicama koje su se okretale na travnjacima skromnih dimenzija. Većina kuća bila je prizemna i dobro održavana, ali su neke vapile za farbanjem, a korov je osvajao neke travnjake. Na jednoj

kući karton je pokrivaio slomljeni prozor. Debeljko u bermudama i potkošulji bez rukava sedeo je na travnjaku, na jeftinoj baštenskoj stolici, i pio pivo, motreći ih u prolazu. Vremena u Americi bila su dobra prilično dugo, ali to će se možda promeniti. Bili je poznavao ovakva susedstva. Bila su barometar, a ovaj je pokazivao nadole. Ljudi koji su ovde živeli radili su poslove na kojima se kuca kartica.

Makintoš je skrenuo na prilazni put, preko zapuštenog travnjaka jednospratne kuće, obojene bledožutom bojom. Delovala je pristojno, ali ne kao mesto koje bi Nik Madžarijan izabrao kao obitavalište, makar i na nekoliko dana. Očekivalo bi se da na ovakvom mestu živi aerodromski mehaničar nižeg ranga, sa ženom skupljačicom kupona i dvoje dece, koji svakog meseca plaća ratu stambenog kredita, a u četvrtak uveče kugla se s drugarima, cugajući pivo.

Logan je otvorio vrata Biliju, koji je ostavio *Arčija* na instrument-tabli i izašao.

Makintoš se popeo uz stepenice na verandu. Napolju je bilo vruće, ali je unutrašnjost kuće bila prijatno rashlađena. Nik Madžarijan je stajao u kratkom hodniku koji je vodio do kuhinje. Nosio je odelo, koje je verovatno koštalo kao mesečna rata stambenog kredita za kupovinu ove kuće. Ravno je češljao proređenu kosu. Njega niko neće nazvati Elvis. Lice mu je bilo oblo i preplanulo na suncu Las Vegasa. Delovao je zdepasto, ali mu je ispupčeni stomak bio čvrst kao kamen kad je čvrsto zagrlio Bilija.

„Bili!“, uskliknuo je Nik. Poljubio ga je u oba obraza. To su bili srdačni poljupci. Osmeh od milion dolara krasio mu je lice. „Bili, Bili, čoveče, drago mi je da te vidim!“

Nik se nasmejao. Njegov predivni zarazni smeh dobro se slagao sa osmehom. Makintoš im se pridružio, a Logan nacerio. „Odseo sam u kući na Vest sajdu. Nakratko. Moglo bi se reći da čuvam nečiju kuću. Ima fontanu u prednjem dvorištu. U njenom središtu je golo dete, kako se ono zvaše...“

Heruvim, pomislio je Bili, ali nije ništa rekao. Samo je nastavio da se smeši.

„Kako god, dete koje piški vodu. Videćeš ga, videćeš ga. Ne, ovo mesto nije moje, Bili. Tvoje je. Ako odlučiš da prihvatiš posao, naravno.“

Nik mu je pokazao kuću. „U potpunosti je nameštena“, rekao je, kao da je agent za nekretnine. Možda je na izvestan način to i bio.

Ova je imala sprat, s tri spavaće sobe i dva kupatila. Drugo, manje, verovatno je bilo za decu. U prizemlju je bila kuhinja, dnevna soba i trpezarija, tako mala da bi se pre mogla nazvati nišom. Najveći deo podruma bio je preobražen u dugu, tepihom zastrtu prostoriju, s velikim televizorom na jednom i stolom za stoni tenis na drugom kraju. Osvetljenje je bilo indirektno. Nik ju je nazvao sobom za bekrijanje, i tu su seli.

Makintoš ih je pitao da li žele nešto da popiju. Rekao je da ima mineralne vode, piva, limunade i ledenog čaja.

„Ja hoću *arnold palmer*“, rekao je Nik. „Pola-pola. S mnogo leda.“

Bili je rekao da to lepo zvuči. Čavrljali su dok pića nisu stigla. O vremenu, koliko je vruće ovde dole, na južnoj granici. Nik je pitao kako je Bili prošao na putu. Rekao je da je bilo dobro, ali nije pomenuo odakle je doleteo, a Nik nije pitao. Nik je pitao šta će biti s tim jebenim Trampom, a Bili je rekao šta će biti s njim. Iscrpli su sve teme i to je bilo u redu, zato se Makintoš u međuvremenu vratio s dve visoke čaše na poslužavniku. Nik je prešao na posao, kad se on udaljio.

„Kad sam pozvao tvog čoveka Bakija, rekao mi je da se nadaš penzionisanju.“

„Razmišljam o tome. Dugo sam sam u ovom poslu. Predugo.“

„Istina je. Koliko godina imaš?“

„Četrdeset četiri.“

„I radiš ovo otkad si se vratio civilnom životu?“

„Otprilike.“ Bio je prilično siguran da je Niku sve to poznato.

„Koliko ih je bilo?“

Bili je slegnuo ramenima. „Ne znam tačno.“ Bilo ih je sedamnaest. Osamnaest, ako računa prvog, onog s gipsom na ruci.

„Baki kaže da ćeš možda odraditi još jednog, za dobre pare.“

Čekao je da ga Bili pita. Nastavio je, kad on to nije učinio.

„Za ovog ćeš dobiti veoma dobre pare. Moći ćeš da se penzionišes i provedeš ostatak života na nekom toplom mestu. Ljuljuškaćeš se u ležaljci

i pijuckati tropske koktele.“ Počastio ga je novim širokim osmehom. „Dva miliona. Petsto hiljada unapred, a ostatak po obavljenom poslu.“

Bilijev zvižduk nije bio gluma. Tipovima poput Nika, Frenka i Polija predstavljao je *gluplju verziju sebe*. To nije smatrao glumom, već predstavljanjem sebe na način koji mu je najviše odgovarao. Upoređivao je to s vezivanjem pojasa u kolima. Ne radiš to zato što očekuješ da ćeš doživeti saobraćajnu nesreću, već zato što ne znaš na šta ćeš naići na vrhu brda, na svojoj strani puta. Isto važi za životni put, po kom ljudi divljaju na sve strane, a neki voze pogrešnim smerom na auto-putu.

„Zašto toliko?“ Nikad nije dobio više od sedamdeset soma po ugovoru. „Da nije političar? Njih ne radim.“

„Nije ni blizu toga.“

„Da li je u pitanju loša osoba?“

Nik se nasmejao. Odmahnuo je glavom i pogledao Bilija s nepatvorenom naklonošću. „Uvek postavljaš isto pitanje.“

Bili je klimnuo.

Predstavljanje gluplje verzije sebe možda je bilo varka, ali je ovo bila istina: ubijao je samo loše ljude. To mu je obezbeđivalo miran san. Podrazumevalo se da zarađuje za život *radeći* za loše ljude, nije mogao da poretne, ali to nije smatrao moralno problematičnim. Nije mu smetalo što ga loši ljudi plaćaju da ubija druge loše ljude. Smatrao se đubretarom.

„U pitanju je veoma loša osoba.“

„U redu...“

„I dva miliona ne idu iz mog džepa. Ja sam samo posrednik. Za svoje usluge dobijam agencijsku proviziju. I to ne ide na tvoj račun, mene plaćaju posebno.“ Nagnuo se napred, s rukama sklopljenim između butina. Imao je iskren izraz. Gledao je Bilija pravo u oči. „Meta je profesionalni ubica, poput tebe. Samo što ovaj tip nikad ne pita da li mu je meta dobra ili loša osoba. Taj ne pravi razliku. Obavi posao ako dobije dobre pare. Za sada ćemo ga zvati Džo. Pre šest, ili možda sedam godina, nije važno, ubio je klinca od petnaest godina, na putu do škole. Da li je klinac bio loša osoba? Nije. U stvari, bio je odličan đak. Ali neko je hteo da pošalje poruku njegovom tati. A klinac je bio poruka. Džo je bio glasnik.“

Bili se pitao da li je priča istinita. Možda nije, imala je bajkoviti prizvuk, ali je nekako zvučala istinito. „Hoćete da ubijem ubicu.“

„Sve si ukapirao. Džo je u losanđeleskom zatvoru. *Mens central*. Optužen je za napad i pokušaj silovanja. Ova druga optužba pomalo je smešna, izuzev ako nisi *Me Too* ribica. Sreo je neku spisateljicu, *feministkinju*, koja je došla u Los Anđeles na konferenciju, i pomislio da je prostitutka. Izrazio je zanimanje za njene usluge – pretpostavljam, na malo grublji način – a ona ga je isprskala biber-sprejom. Izbio joj je zub i iščao vilicu. Verovatno će prodati stotinak hiljada knjiga više na račun tog incidenta. Trebalo bi da mu zahvali, umesto da ga tuži, zar ne?“

Bili je ćutao.

„Hajde, Bili, razmisli o tome. Tip je smakao bog te pita koliko njih, a neki su bili žestoki momci, samo da bi ga lezbača liberalka našpricala biber-sprejom? Siguran sam da shvataš koliko je to smešno.“

Bili se nervozno osmehnuo. „Los Anđeles je na drugom kraju zemlje.“

„Tako je, ali on je bio ovde pre nego što je otišao tamo. Ne znam zašto je bio ovde, i nije me briga, ali znam da je hteo da igra poker, pa mu je neko rekao gde to može da radi. Zato što, znaš, naš ortak Džo misli da je ozbiljan igrač. Da skratim dugu priču, igrao je i izgubio mnogo para. Kad je veliki dobitnik prestao da igra, oko pet ujutru, Džo ga je upucao u stomak i uzeo ne samo svoje već *sve* pare koje je imao. Neko je pokušao da ga zaustavi, verovatno neki drugi pokeraš, ali je Džo i njega upucao.“

„Ubio je obojicu?“

„Veliki dobitnik umro je u bolnici, ali ne pre nego što je identifikovao Džoa. Tip koji je pokušao da interveniše izvukao se. I on ga je identifikovao. I znaš li šta još?“

Bili je odmahnuo glavom.

„Postoji snimak sigurnosne kamere. Shvataš li šta to znači?“

Bili je sasvim shvatio. „Ne baš.“

„U Kaliforniji je zatvoren zbog fizičkog napada. I ta optužba će se održati. Silovanje u pokušaju verovatno će biti odbačeno, nije je odvuкао u sokače ili nešto slično. Tip je jebeno ponudio da *plati*, pa će to biti samo nagovaranje na nezakoniti čin. Državni tužilac neće se ni baviti takvom sitnicom. S obzirom na vreme provedeno u pritvoru, možda će dobiti devedeset dana u okružnom zatvoru. Tako će platiti dug na zapadu. Ali *ovde* ga čeka ubistvo, a s ove strane Misisipija tako nešto se veoma ozbiljno shvata.“

Bili je to znao. U crvenim državama prekraćivali su muke hladnokrvnim ubicama. Nije imao ništa protiv.

„Porota će, nakon što odgleda snimak sigurnosne kamere, gotovo sigurno presuditi da stari Džo dobije iglu. To ti je jasno, zar ne?“

„Naravno.“

„Unajmio je advokata da bi se borio protiv ekstradicije, što nije nikakvo iznenađenje. Znaš šta je ekstradicija, zar ne?“

„Naravno.“

„U redu. Džooov advokat bori se za sve pare, a tip nije od onih koji jurcaju za ambulantom kolima. Već je isposlovao tridesetodnevno odlaganje saslušanja. Iskoristiće to vreme da bi smislio još neki način za otezanje procesa. Na kraju će ipak izgubiti. A Džo je u izolaciji, zato što je neko pokušao da ga proburazi. Dobri stari Džo ga je razoružao i slovio zglob napadaču, ali tamo gde je jedan, može biti tuce takvih tipova.“

„Da nije banda u pitanju?“, pitao je Bili. „Možda Kripsi? Uzeli su ga na zub?“

Nik je slegnuo ramenima. „Ko bi ga znao? Džo je za sada u privatnoj sobi, pa ne mora da lapće pomije s drugim veprovima. I svakog dana se sam-samcit pola sata šetka po dvorištu. Njegov advokat u međuvremenu juri veze. Šalje poruku da će njegov štićenik propevati o nečem veoma krupnom ako bude pošteđen optužbe za ubistvo.“

„Da li je to moguće?“ Biliju se ta pomisao nije dopadala, čak i ako je tip kog je Džo ubio posle partije pokera bio loša osoba. „Tužilaštvo bi moglo da skloni smrtnu kaznu sa stola, ili da je preformuliše u nešto za nijansu manje ozbiljno, kao što je ubistvo drugog stepena, ili nešto slično?“

„Nije loše, Bili. Na pravom si putu, za sada. Ali ja sam čuo kako Džo traži odbacivanje svih optužbi. Izgleda da ima jake karte u rukama.“

„Misli da je u stanju da ponudi nešto što mu može omogućiti da prođe nekažnjeno s ubistvom.“

„To mi kaže tip koji se bog te pita koliko puta izvukao posle istog zločina“, rekao je Nik, nasmejavši se.

Bili se nije smejao. „Nikad nikoga nisam ubio zato što sam izgubio pare na pokeru. Ne igram poker. I ne *kradem*.“

Nik je žustro klimnuo. „To mi je poznato, Bili. Ubijaš samo loše momke. Malo sam se zezao, to je sve. Pij svoje piće.“

Bili je otpio gutljaj. Razmišljao je. Dva miliona. Za jedan posao. I razmišljao je: U čemu je caka?

„Nekome je stvarno stalo da spreči ovog tipa da trguje s onim što ima, ma šta to bilo.“

Nik je nanišanio prstom na njega, kao da želi da kaže da je Bili izveo zapanjujuće smeo zaključak. „Provalio si. Bilo kako bilo, dobio sam poruku od tipa na lokalnu, upoznaćeš ga, ako prihvatiš posao. Naložio nam je da tragamo za profesionalnim ubicom, najboljim među najboljima. A ja mislim da je to Bili Samers, slučaj je jebeno rešen.“

„Želiš da odradim tog tipa, ali ne u Los Anđelesu. Ovde.“

„Ne ja. Ne zaboravi da sam ja samo posrednik. To je neko drugi. Neko s veoma dubokim džepom.“

„U čemu je caka?“

Nik se ponovo osmehnuo. Uperio je još jednim prstom-pištoljem na Bilija. „U centar, zar ne? Ni levo ni desno, već jebeno u centar. Izuzev što cake zapravo nema. Ili je možda i ima, u zavisnosti od perspektive. Vreme je u pitanju, znaš. Moraćeš da ostaneš ovde...“

Mahnulo je rukom, pokazujući na žutu kućicu, možda i na njeno susedstvo – koje se, kako će Bili doznati, zove Midvud. Možda i na čitav grad, koji je ležao istočno od Misisipija, i odmah ispod Mejson-Diksonove linije.

„... prilično dugo.“

4

Nastavili su razgovor. Nik je ispričao Biliju da je lokacija spremna, misleći na mesto s kog će Bili pucati. Rekao je da neće morati da se odluči dok ne vidi i ne čuje više. A dodatne informacije dobiće od Kena Hofa. On je meštatinin. I rekao je da Ken danas nije u gradu.

„Zna li šta koristim?“ To nije bilo isto što i pristanak, ali je bio krupan korak u tom pravcu. Dva miliona za uglavnom dugo sedenje na jednom mestu, koje će se završiti ispaljivanjem jednog hica. Teško je odbiti takvu ponudu.

Nik je klimnuo.

„Važi, kada ću se sresti s tim Hofom?“

„Sutra. Noćas će te pozvati na hotel, da bi te obavestio o vremenu i mestu susreta.“

„Trebaće mi neka priča kao pokriće za boravak u ovom gradu, ako prihvatim posao.“

„To je sređeno i bićeš veoma zadovoljan kad čuješ o čemu se radi. To je bila Đorđova ideja. Predstavićemo ti je sutra uveče, posle sastanka s Hofom.“ Nik je ustao. Pružio je ruku. Bili ju je prodrmao. I ranije se rukovao s njim, ali mu se to nije dopadalo, zato što je Nik bio loš momak. Bilo je teško ne voleti ga, makar malo. Bio je profesionalac i imao je neodoljiv osmeh.

5

Poli Logan ga je odvezao do hotela. Nije mnogo pričao. Pitao je Bilija da li mu radio smeta i pustio neku stanicu s mekšim rokom, kad je Bili rekao da mu ne smeta. U jednom trenutku je rekao: „*Logins i Mesina*, oni su najbolji.“ To je bilo sve, s izuzetkom psovke, zbog nekog tipa koji ga je isekao u Ulici Kedrova.

Biliju to nije smetalo, zato što je razmišljao o silnim filmovima koje je gledao o pljačkašima koji planiraju poslednji posao. Ako je noar žanr, onda su filmovi o „poslednjim poslovima“ njegov podžanr. U njima poslednji posao uvek krene naopako. Bili nije bio provalnik, nije radio s bandom i nije bio sujeveren, ali ga je pomisao na poslednji posao ipak grizla. Možda zbog izuzetno velike sume novca. Možda zato što nije znao ko i zašto plaća. Možda i zbog priče koju mu je Nik ispričao o meti koja je jednom ubila petnaestogodišnjeg odlikaša.

„Ostaješ li ovde?“, pitao ga je Poli kad se zaustavio ispred hotelskog ulaza. „Pošto će ti ovaj Hof nabaviti alatku koju koristiš. I ja sam mogao to da uradim, ali je Nik rekao ne.“

Hoće li ostati ovde? „Ne znam. Možda.“ Dodao je, dok se iskrcavao: „Verovatno.“

Bili je uključio laptop u svojoj sobi. Promenio je vreme i proverio lozinku, zato što hakeri vole hotele. Mogao je da izgugla okružne sudove u Los Anđelesu, saslušanja za ekstradiciju morala su biti među podacima dostupnim javnosti, ali bilo je jednostavnijih načina da dobije ono što želi. Ronald Regan imao je pravo kad je govorio *veruj, ali proveravaj*. Eto šta je želeo.

Izašao je na veb-sajt *LA tajmsa* i platio šestomesečnu pretplatu. Koristio se kreditnom karticom koja je pripadala fiktivnoj osobi Tomasu Hardiju. Bio je njegov omiljeni pisac. Makar što se tiče naturalista. Na sajtu je ukucao *feministička spisateljica* i dodao *pokušaj silovanja*. Pronašao je pola tuceta članaka. I svaki je bio kraći od prethodnog. Našao je fotografiju feminističke spisateljice, koja je izgledala izazovno i imala mnogo toga da saopšti. Navodni napad desio se ispred Hotela *Beverli Hills*. Otkriveno je da navodni napadač poseduje više legitimacija i kreditnih kartica. Njegovo pravo ime je, po *Tajmsu*, bilo Džoel Randolf Alen. Bio je optužen za silovanje u Masačusetsu 2012. godine.

Pa Džo je bilo jako blizu, pomislio je Bili.

Zatim je otišao na veb-sajt novina iz ovog grada. Ponovo se poslužio imenom Tomas Hardi da bi platio pristup i potražio *pokeraša žrtvu ubistva*.

Pronašao je članak i prokletu optužujućim snimak sigurnosne kamere. Da je snimljen jedan sat ranije, svetlo ne bi bilo dovoljno dobro da pokaže počiniteljevo lice, ali je na oznaci za vreme u dnu snimka pisalo 5.18 ujutru. Sunce još nije izašlo, ali se spremalo, pa je lice tipa koji je stajao u uličici bilo jasno vidljivo, dovoljno jasno za tužioca. Držao je ruku u džepu i čekao ispred vrata s natpisom ZONA ZA UTOVAR, NE PARKIRAJ. I da je Bili bio u poroti, verovatno bi glasao za iglu, samo na osnovu tog snimka. Zato što je Bili Samers bio stručnjak za predumišljaj, a upravo to mu je bilo pred očima.

Najsvežiji članak u novinama iz Red Blafa upoznao je čitaoc s činjenicom da je Džoel Alen uhapšen zbog drugog zločina, u Los Anđelesu.

Bili je bio siguran da Nik veruje kako on sve što čuje prima zdravo za gotovo. I da veruje, kao i svi s kojima je Bili godinama sarađivao, da

je on, kad se izuzme čudesna snajperska veština, malčice sporomisleći, možda čak i na nižim nivoima inteligencije. Nik je verovao u njegovu *glupu verziju*, zato što je ulagao silan trud da ne pretera u glumatanju. Nije zevao, nije tupo zurio ispred sebe, niti je izvaljivao ordinarne budalaštine. Strip *Arči* činio je čuda. Zolin roman koji je čitao bio je duboko na dnu putne torbe. A ako je neko pretrkeljiše i ako ga otkrije? Rekao bi da ga je pronašao u zadnjem džepu avionskog sedišta i da je uzeo zato što mu se dopala devojka na prednjim koricama.

Hteo je da potraži petnaestogodišnjeg odlikaša, ali nije imao dovoljno podataka za takvu pretragu. Mogao je da gugla čitavo popodne a da ga ne pronade. Čak i ako ga nađe, nije mogao biti siguran da je to onaj pravi. Bilo mu je dovoljno da zna kako je ostatak Nikove priče tačan.

Naručio je sendvič i šolju čaja. Seo je pored prozora, jeo i čitao *Terezu Raken*, kad je narudžba stigla. Mislio je da je kao Džejms M. Kejn, ukršten s EC horor stripovima iz pedesetih. Legao je sa šakama na potiljku, posle kasnog ručka. Pokrio se jorganom zbog spokoja koji se krio ispod njega. A on je kao mladost, ne traje dugo. Videće šta taj Ken Hof ima da mu kaže. Pomislio je da će prihvatiti posao ako taj razgovor prođe kako bi trebalo. Čekanje će biti teško, nikad nije bio dobar u tome (jednom je pokušao sa ženom, nije se zapatio), ali će čekati, za dva miliona.

Zatvorio je oči i zaspao.

U sedam uveče večerao je u sobi i gledao *Džunglu na asfaltu* na laptopu. Telefon je zazvonio. To je bio Ken Hof. Rekao mu je gde će se sastati sutra po podne. Nije morao da piše. Pisanje može biti opasno, a imao je dobro pamćenje.

POGLAVLJE 2

1

Ken Hof je, kao i najveći broj filmskih zvezda – da i ne pominjemo muškarce pored kojih je Bili prolazio na ulici i koji su imitirali pomenute filmske zvezde – imao neurednu bradu, kao da je tri ili četiri dana uzastopce zaboravio da se obrije. Nije izgledao otresito i tvrdokorno, već kao neko s gadnim opekotinama od sunca.

Sedeli su za stolom, u senci suncobrana, pred zalogajnicom *Sanspot kafe*, na uglu Glavne ulice i Korta. Bili je pretpostavljao da je mesto prepuno radnim danima, ali ne i ovog subotnjeg popodneva, pa su mogli da biraju sto napolju.

Hof je možda imao pedeset, ili je bio namučeni četrdesetpetogodišnjak. Pred sobom je imao čašu vina. Bili je naručio dijetalno gazirano piće. Mislio je da Hof ne radi za Nika, zato što je njegova baza bila u Vegasu. Nik je bio mirođija u mnogo čorbi, i nisu sve bile na zapadu. Ali Nik Madžarijan i Ken Hof možda su bili povezani na neki način, ili je Hof možda bio u dilu s tipom koji je plaćao za ovaj posao. Pod uslovom da pristane da ga obavi, naravno.

„Ona zgrada preko puta je moja“, rekao je Hof. „Ima samo dvadeset dva sprata, ali je to dovoljno da bude druga po visini u Red Blafu. Biće treća, kad iznikne Centar Higins. On će imati trideset spratova. I imaće šoping centar. Posedovaću udeo i u njemu, ali ova? Ona je samo moja bebica. Smejali su se Trampu kad je rekao da će naštelovati ekonomiju, ali uspeo je. Ona ponovo funkcioniše.“